

597.

Ode Zlína.

Dy-by sa ťa pta-li ti Lu-ko - več-čí pá-ni,
ne-po - ví - daj na mne, ja že mne do-ma né - ni.

Dyby sa ťa ptali
ti Lukoveččí páni,
nepovídaj na mne, —
ja že mne doma není.

Že su na jahodách,
aj že su na jahodách
v Hoščáľkovských horách,
aj v Hoščáľkovských horách.

598.

Od Tovačova.

Ten Se-bran-ský ko - ste - lí-ček, koľem něho čer-ný
les je-šče se po - di-vám, zda-li já u - hli-dám
je - de - li můj mi - lý dnes.

Ten Sebranský kostelíček,
koľem něho černý les,
ješče se podívám,
zdali já uhlidám,
jede-li můj milý dnes.

A jak si šabličku připjal,
na svůj dům se obrátil,
tak smutně zaplákal,
žalostně si vzdychal,
až pód nim kůň zařehťal.

Jede, jede, on si jede,
na svym vranym koničku,
on sobě připíná
na levý bok šabličku.

Jak to mati uslyšela,
hned' na ulic vyběhla:
Ach můj milý synu,
kdo tě daľ na vojnu,
kdo je toho příčina?